

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci žalobcu: **akad. mal. J. D.**, bytom v T., zastúpený JUDr. I. Š., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., proti žalovanej: **S.P., a.s.**, so sídlom v B., zastúpená JUDr. V. K., advokátom Advokátskej kancelárie E., s.r.o. so sídlom v B., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, ktorá sa viedla na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 19 C 82/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. apríla 2007 sp.zn. 17 Co 175/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Banskej Bystrici (súd prvého stupňa) čiastočným rozsudkom z 30. júna 2003 č.k. 19 C 82/2002-217 určil, že zmluva o vytvorení a šírení diela, uzavretá 29. marca 1993 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovanej (S.P., š.p.) o vytvorení a rozširovaní výtvarného – grafického návrhu označenia „S.P.“ je od samého začiatku neplatná. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že účastníci uzavreli 29. marca 1993 zmluvu označenú ako „Zmluva o vytvorení a šírení diela podľa § 22 a § 27 zákona č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (autorský zákon) v znení zmien a doplnkov“. Z označenia zmluvy ako aj z jej obsahu vyvodil, že ide o kombinovanú

(zmiešanú) zmluvu o vytvorení a rozširovaní diela podľa autorského zákona. Z hľadiska posúdenia platnosti predmetnej zmluvy dospel k záveru, že kombinovaná zmluva musí obsahovať tak náležitosti zmluvy o vytvorení diela podľa § 27 autorského zákona ako aj náležitosti zmluvy o rozširovaní diela podľa § 22 autorského zákona. Obsahovými náležitosťami zmluvy o vytvorení diela sú individualizácia diela, ktoré má byť vytvorené, záväzok autora dielo osobne vytvoriť, vymedzenie účelu, na ktorý má dielo byť použité, prívolenie autora na použitie diela objednávateľovi a stanovenie autorskej odmeny. Obsahovou náležitosťou zmluvy o rozširovaní diela je určenie spôsobu a rozsahu rozširovania diela, času, kedy sa tak stane, autorská odmena, súčinnosť autora, doba dojednania zmluvy, záväzok organizácie, že rozširovanie vykoná na svoj účet a jej písomná forma. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že predmetná kombinovaná zmluva neobsahuje vymedzenie rozsahu rozširovania diela, pretože čl. III. bod 3.2 zmluvy obsahuje súhlas autora s používaním a šírením diela čo sa týka spôsobu a formy, ale nie čo do rozsahu a množstva. Vymedzeniu rozsahu nezodpovedá ani slovné spojenie „bez obmedzenia použiť“ a vymedzenie rozsahu použitia nie je ani inak obsiahnutý v čl. III. bode 3.3 zmluvy. Dôsledkom tohoto nedostatku je zmluva neplatná pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zákonníka). Za ďalší dôvod neplatnosti zmluvy podľa § 39 Obč. zákonníka považoval súd prvého stupňa to, že neobsahuje záväzok nadobúdateľa, že rozširovanie vykoná na svoj účet. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia napokon uviedol, že sporná zmluva nevymedzuje určitým a zrozumiteľným spôsobom ani účel, na ktorý je dielo možné použiť podľa § 27 ods. 1 „Občianskeho zákonníka“ (správne zrejme autorského zákona). Skonštatoval, že čl. III. bod 3.3 hovorí len o „bližšie nešpecifikovanom účele“, ktoré vymedzenie je nejasné a nezrozumiteľné.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) rozsudkom z 26. mája 2004 sp.zn. 12 Co 291/2003 čiastočný rozsudok okresného súdu potvrdil a proti svojmu rozsudku pripustil dovolanie. Odvolací súd sa stotožnil s právnou kvalifikáciou veci súdom prvého stupňa a v celom rozsahu na ňu poukázal. Výrok o pripustení dovolania odôvodnil nasledovne: „Zásadný význam rozhodnutia je v spornosti, či vzhľadom na vymedzenie účelu zmluvy (použitie spočívajúce aj v šírení diela) je táto zmluva takou zmiešanou (kombinovanou) zmluvou, pre platnosť ktorej sa vyžadujú náležitosti ako zmluvy o vytvorení diela, tak aj náležitosti zmluvy o rozširovaní diela vo vzájomnej súvislosti, kedy neexistencia niektorej obligatórnej náležitosti má za následok neplatnosť celej zmiešanej zmluvy alebo len časti zmluvy, ktorej sa bezprostredne dotýka. Z hľadiska vyriešenia tejto spornosti okrem toho je právne významný aj záver o neplatnosti tejto zmiešanej zmluvy podľa

§ 37 OZ, pretože zmluva nevymedzuje určitým a zrozumiteľným spôsobom ani účel, na ktorý je dielo možné podľa § 27 ods. 1 AZ použiť. Čl. III. bod 3.3 hovorí len , ... o bližšie nešpecifikovanom účele ... ', čo je podľa právneho posúdenia súdov vymedzenie neurčité a nezrozumiteľné, čo má za následok neplatnosť zmluvy aj podľa § 37 ods. 1 OZ.“

Na dovolanie žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky (dovolací súd) rozsudkom z 27. marca 2006 sp.zn. 1 Cdo 20/2005 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol tak majúc za to, že spôsob vyriešenia otázky, pre ktorú odvolací súd pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie, je nepreskúmateľný, čím je jeho rozhodnutie zaťažené inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd totiž uvedené otázky nezodpovedal. Nebolo tak možné posúdiť, či a ako ich riešil, akými úvahami sa riadil a k akým záverom dospel. V napadnutom rozsudku nevysvetlil, prečo nie je vymedzením účelu zmluvy jednotné obrazové označenie žalovaného a registrácia diela ako ochrannej známky v jeho vlastníctve (čl. I. bod 1.1., čl. III. bod 3.8. zmluvy), z akého dôvodu nie je možná aplikácia § 41 Obč. zákonníka a teda prečo nie je možné obsah tvoriaci náplň jednej zmluvy oddeliť od ostatného obsahu. Podľa dovolacieho súdu je tak konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu zaťažené tzv. inou vadou v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd potom rozsudkom z 25. apríla 2007 sp.zn. 17 Co 175/2006 zmenil čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu o určenie, že zmluva o vytvorení a šírení diela uzavretá dňa 29. marca 1993 medzi autorom J. D. a nadobúdateľom S.P., š.p., ohľadne vytvorenia a rozširovania diela, t.j. výtvarného-grafického návrhu značky „S.P.“ je od samého začiatku neplatná, zamietol. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že zmluva z 29. 3. 1993 je zmluvou zmiešanou. Pre správne rozhodnutie o odvolaní žalovaného preto považoval za dôležité správne zodpovedanie otázky, či vzhľadom na účel zmluvy možno obsah tvoriaci náplň tejto zmluvy „zadeliť v zmysle § 41 OZ“. Uviedol, že keďže vymedzením účelu zmluvy bolo jednotné obrazové označenie právneho predchodcu žalovanej a registrácia diela ako ochrannej známky v jej vlastníctve a nie rozširovanie diela, pre jej platnosť sa nevyžadovali aj náležitosti upravené v § 22 autorského zákona. Podľa odvolacieho súdu, aj keď sporná zmluva je zmluvou kombinovanou – zmiešanou, možno obsah tvoriaci náplň zmluvy o vytvorení diela oddeliť od časti zmluvy o rozširovaní diela podľa § 41 Obč. zákonníka platného v čase uzatvorenia tejto zmluvy. Z hľadiska zmluvného vzťahu účastníkov odvolací súd nepovažoval za významnú neplatnosť časti zmluvy o rozširovaní diela podľa § 22

autorského zákona a dospel k záveru, že žalobca tak nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti tejto časti zmluvy. Prípadným určením jej neplatnosti by sa právne postavenie žalobcu nezmenilo (nezlepšilo by sa oproti súčasnému stavu). Dodal, že vzhľadom na účel zmluvy, neboli tu zákonné podmienky na to, aby v zmluve z 29. marca 1993 boli uvedené aj náležitosti zmluvy o rozširovaní diela. Použitie diela žalovanou a jej právnym predchodcom má základ v časti zmluvy o vytvorení diela podľa § 27 autorského zákona a nie v časti podľa § 22 autorského zákona, pretože používanie diela žalovanou nie je rozširovaním, ako to upravuje ustanovenie § 22 autorského zákona, uzavrel odvolací súd dôvody svojho rozhodnutia.

Rozsudok odvolacieho súdu žalobca napadol dovolaním z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol napadnutý rozsudok podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa názoru žalobcu došlo medzi účastníkmi konania k uzavretiu zmluvy o vytvorenie diela so všetkými podstatnými náležitosťami v zmysle § 27 autorského zákona platného v čase uzavretia zmluvy „s určitosťou“ ešte pred dňom 29. marca 1993, a to v nepísomnej forme – konkludentným konaním. V dôsledku toho treba považovať zmluvu z 29. marca 1993 len za dodatok zmluvy konkludentne uzavretej. Zmluva z 29.3.1993 teda v skutočnosti vôbec nie je kombinovanou – zmiešanou zmluvou, pretože nezakladá záväzok autora vytvoriť budúce dielo, je len „konštatujúcim dokumentom, toho, čo sa v minulosti udialo“. Predmetná zmluva teda nezakladá záväzky zo zmluvy o vytvorení diela. V skutočnosti „rieši problém vymedzenia účelu zmluvy o vytvorení diela a niektoré náležitosti typu zmluvy o rozširovaní diela, pretože konkludentná zmluva o vytvorení diela uzavretá pred 29. 3. 1993 by bola kedykoľvek napadnuteľná ako absolútne neplatná od samého začiatku, nakoľko jediným nesporným zmluvou vymedzeným účelom bolo rozširovanie diela, čo sa v skutočnosti aj udialo, pričom dojednania o použití diela z hľadiska právnej záväznosti neexistovali resp. nie sú preukázateľne známe tzn., nebol a ani nemohol byť zmluvný konsenzus medzi zmluvnými stranami v tejto veci, resp. neexistuje preukázateľný obsah dojednania použitia diela v čase pred 29. 3. 1993.“ Podľa žalobcu, z hľadiska budúcich záväzkov je písomná „sporová“ zmluva voči konkludentnej zmluve o vytvorenie diela len jej dodatkom v oblasti rozšírenia a špecifikácie vymedzenia účelu zmluvy o vytvorenie diela, pretože už všetky podstatné zákonné náležitosti zmluvy o vytvorenie diela boli dojednané, realizované a splnené, t.j. konkludentná zmluva o vytvorenie diela bola „naplnená“ pred 29. marcom 1993. Zmluva,

ktorá je predmetom sporu, je teda len dodatkom konkludentnej zmluvy o vytvorenie diela, pričom rozširuje vymedzenie účelu zmluvy o vytvorenie diela s účinnosťou od 29. marca 1993 s tým, že účel vymedzený týmto dodatkom zmluvy spočíva v použití diela. Všetky spôsoby použitia diela uvedené v zmluve boli dojednané spolu a sú spoločné a nerozdielne s účinnosťou od 29. marca 1993. Zo spôsobu použitia vyplýva, že aj v týchto dojednaniach spočíva zmluvou vymedzený účel rozširovania diela. Dodal, že „v prípade, keď účel vymedzený zmluvou o vytvorenie diela spočíva v použití diela jeho rozširovaním, ide o zmiešanú (kombinovanú) zmluvu, ktorá musí vyhovovať aj náležitostiam zmluvy o rozširovaní diela, a to ako z hľadiska obsahu, tak aj z hľadiska formy, inak je neplatná. Vzhľadom k tomu, že vymedzenie účelu je obligatórnou náležitosťou zmluvy o vytvorenie diela, nie je v takomto prípade možné zákonu odporujúce prvky zmluvy o rozširovaní diela vychádzajúcej z vymedzenia účelu zmluvy o vytvorenie diela od ostatného obsahu zmluvy o vytvorenie diela oddeliť (§ 41 Obč.zák.) bez toho, aby nebola postihnutá neplatnosťou celá zmiešaná zmluva.“ (bod II. dovolania).

Podľa názoru žalobcu nie je správny záver odvolacieho súdu o tom, že prípadné dôvody neplatnosti sa vzťahujú len na časť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi 29. 3. 1993, a to na časť obsahujúcu náležitosti zmluvy o rozširovaní diela § 22 autorského zákona, ktorú možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy. K tomu, aby mohlo dôjsť k zmiešanej zmluve z typu zmluvy o vytvorení diela a z typu zmluvy o rozširovaní diela musia mať spoločné resp. vzájomne súvzťažné vymedzenie účelu zmluvy. V skutočnosti zmluva o rozširovaní diela vyrastá z účelu vymedzeného zmluvou o vytvorení diela, keď tento účel je aj základňou pre vymedzenie účelu zmluvy o šírení diela, pričom zároveň bez vymedzenia spôsobu a rozsahu rozširovania diela by nemohol byť spravidla naplnený účel vymedzený zmluvou o vytvorenie diela, bez porušenia autorských práv autora (bod III. dovolania).

Žalovaná navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť. Okrem iného upozornila na to, že medzi tvrdeniami v bodoch II. a III. dovolania je rozpor. Žalobca na jednej strane (v bode III svojho dovolania) tvrdí, že zmluva z 29. marca 1993 mala obsahovať tak zákonné náležitosti zmluvy o vytvorení diela podľa § 27 autorského zákona, ako aj náležitosti zmluvy o rozširovaní diela podľa § 22 autorského zákona s tým, že tieto dojednania o vytvorení diela podľa žalobcu nemožno od dojednaní o rozširovaní oddeliť. Na druhej strane (bod II dovolania) však túto zmluvu charakterizuje len ako „dodatok“ skôr konkludentne uzavretej zmluvy o vytvorení diela obsahujúcej „všetky náležitosti podľa § 27 autorského zákona“ a tvrdí, že tento

„dodatok“ zmluvu o vytvorení diela neobsahuje a že „v skutočnosti vôbec nie je kombinovanou - zmiešanou zmluvou“. Podľa žalovanej argumentácia žalobcu v bode II. dovolania nie je naostatok ani prípustným odôvodnením dovolania podľa § 241 ods. 2 O.s.p. Žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom z dôvodu, že odvolací súd nezohľadnil skutkové okolnosti, ktoré ani samotný žalobca neuvádzal ako podklad svojho nároku; počas celého konania opieral svoj nárok o absenciu náležitostí podľa § 22 autorského zákona v zmluve z 29. marca 1993, pričom nespochybňoval platnosť časti tejto zmluvy obsahujúcej náležitosti zmluvy o vytvorení diela podľa § 27 autorského zákona. Dovoláním žalobcu napadnutý rozsudok považovala za vecne správny, okrem iných, aj z dôvodu, že žalobca nemá na ním navrhovanom určení naliehavý právny záujem.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozsudku, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k týmto záverom:

Z ustanovenia § 241 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia; obligatórne sa zaoberá len vadami konania vymedzenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vady podľa § 237 O.s.p. (spočívajúce v nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, v prekážke veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, v odňatí možnosti účastníka pred súdom konať a v rozhodovaní vylúčeným sudcom, či v konaní súdom nesprávne obsadeným), ani iné vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, neboli žalobcom namietané a nevyplývajú ani z obsahu spisu.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu uplatneného žalobcom (napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), vrátane jeho obsahového vymedzenia. Nezaoberal sa pritom právnymi otázkami žalobcom nenamietanými.

Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 O.s.p.).

Dovolacie konanie má preskúmovaciu povahu. Z tejto povahy činnosti dovolacieho súdu vyplýva, že skutkový základ veci zistený súdom prvého stupňa (prípadne odvolacím súdom) nemôže byť v dovolacom konaní rozširovaný. To znamená, že správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (vrátane správnosti právnych záverov) nemožno posudzovať s prihliadnutím na nové skutočnosti, ktoré nemohol odvolací súd brať do úvahy, lebo mu neboli známe z toho dôvodu, že nevyplývali z výsledkov dokazovania ani z prednesov účastníkov.

Zo spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca odôvodnil svoju žalobu v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu – zmluvy o vytvorení a šírení diela - tým, že v predmetnej písomnej zmluve, ktorú uzavrel 29. marca 1993 s právnym predchodcom žalovanej „v dôsledku svojej sociálno-ekonomickej núdze, nátlaku, ako aj ťarchy trvalého zdravotne ťažkého postihnutia“ (tieto dôvody neplatnosti však „vzhľadom na obtiažnosť dôkazného bremena z hľadiska značne uplynulého času“ v žalobe neuplatnil a uviedol len na „ilustráciu“ okolností jej uzavretia), absentuje obligatórna náležitosť zmluvy o rozširovaní diela podľa § 22 ods. 3 autorského zákona. Na tomto tvrdení (že bola uzavretá písomná zmluva so všetkými náležitosťami v časti zmluvy o vytvorení diela ale s nedostatkami v časti zmluvy o „šírení“ diela, majúcimi za následok neplatnosť tejto zmiešanej zmluvy) žalobca zotrval v celom priebehu konania.

Skutkové tvrdenie žalobcu, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o vytvorenie diela so všetkými podstatnými náležitosťami v zmysle § 27 autorského zákona platného v čase uzavretia zmluvy „s určitosťou“ pred dňom 29. marca 1993, a to v nepísomnej forme – konkludentným konaním a že v dôsledku toho možno považovať zmluvu z 29. marca 1993 len za dodatok uvedenej zmluvy uzavretej konkludentne a že zmluva z 29. marca 1993 teda v skutočnosti vôbec nie je kombinovanou – zmiešanou zmluvou, pretože nezakladá záväzok autora vytvoriť budúce dielo, je len „konštatujúcim dokumentom, toho, čo sa v minulosti udialo, je nové. V preskúvanom konaní nebolo nikým prednesené a poznatok o žalobcom tvrdenom konkludentnom právnom úkone ani inak nevyšiel najavo. Na takéto nové tvrdenie žalobcu v dovolacom konaní nemožno prihliadnuť.

Žalobca mal v konaní pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom vytvorenú procesnú možnosť využiť svoje právo uviesť skutočnosti, z ktorých (až) v dovolacom konaní vyvodzuje neplatnosť zmluvy z 23. marca 1993. Keď tak neurobil, nemožno vytýkať odvolaciemu súdu, že k okolnostiam, ktoré zo spisu nevyplývali, neprihliadol.

Dovolací súd preto v danom dovolacom konaní na nové tvrdenie žalobcu neprihliadol. Dovolaciemu prieskumu mohol podrobiť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom len z aspektu záverov, na ktorých tento súd založil svoje rozhodnutie. Ohľadne tohto právneho posúdenia dospel k záveru, že obsah dovolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Dovolací súd súhlasí so záverom odvolacieho súdu, že zmluva z 29. marca 1993 je (aspoň podľa jej označenia) zmluvou zmiešanou a že vzhľadom na účel zmluvy tu nebol dôvod uvádzať v nej aj náležitosti zmluvy o rozširovaní diela žalovaným, pretože použitie diela žalovanou a jej právnou predchodkyňou má základ už v časti zmluvy o vytvorení diela a jeho použitie nie je jeho rozširovaním v zmysle § 22 autorského zákona, ako aj s jeho záverom, že z povahy tohto právneho úkonu, z jeho obsahu a z okolností, za ktorých k nemu došlo, vyplýva, že časti zmluvy (ich obsah) sú od seba oddeliteľné. K jeho záverom, na ktoré poukazuje, dovolací súd považuje za potrebné dodať nasledujúce:

Zo zmluvy o vytvorení diela vzniká záväzkový právny vzťah medzi jej stranami, ktorého účelom je použitie diela, ktoré má byť podľa zmluvy vytvorené, na účel vymedzený zmluvou. Pojmovým znakom zmluvy o vytvorení diela z hľadiska jej obsahu je osobný záväzok autora vytvoriť dielo, odmena za jeho vytvorenie a účel použitia diela, ktoré má byť vytvorené. Objednávateľ je oprávnený (nie povinný) dielo použiť na dohodnutý účel. Práve z toho ostatného pojmového znaku vyplýva, že v prípade zmluvy o vytvorení diela podľa § 27 autorského zákona ide o zmluvu z triedy zmluvných použití diel.

Podľa dovolacieho súdu odvolací súd správne ustálil, že z obsahu zmluvy z 29. marca 1993 vyplýva, že jej účelom bolo vytvorenie základnej vykonávacej predlohy obrazového označenia S.P., ktorý mal slúžiť na odlišenie jej majetku, služieb a produktov od majetku, služieb a produktov iných subjektov. Takéto použitie značky S.P. nie je rozširovaním diela v zmysle autorského zákona. Ustanovenie § 22 ods. 2 tohto zákona uvádza príkladný výpočet tých zmlúv, ktoré sú zmluvami o rozširovaní diela. Sú to najmä nakladateľská zmluva, zmluva o verejnom vykonávaní diela, zmluva o rozširovaní snímok zvukového záznamu diela a zmluva o vysielaní diela rozhlasom alebo televíziou, teda zmluvy, ktoré sprístupňujú dielo vo forme napr. rozmnožením širokému, vopred neurčenému okruhu osôb zvyčajne za odplatu. Podľa dovolacieho súdu, v prípade používania znaku S.P. nejde o rozširovanie diela v zmysle vyššie uvedeného a jeho rozširovanie v zmysle ustanovení § 22 autorského zákona je pojmovo vylúčené. Žalovaná pri používaní svojej značky neprevádza vlastníctvo alebo právo užívania diela na tretie osoby. Rozmnožovanie jej obrazovej predlohy pre vlastnú potrebu, na označenie svojich služieb, nie je rozširovaním diela; ide o súčasť práva značku používať.

Žalobca by teda v budúcnosti nemohol úspešne požadovať od žalovanej ďalšiu odplatu za používanie diela (jednotného obrazového označenia), ktorým možným plnením odôvodňoval na pojednávaní súdu prvého stupňa 26. júna 2002 naliehavosť svojho právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy z 29. marca 1993.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu zamietol (§ 243b ods. 1 veta prvá O.s.p.).

V dovolacom konaní vzniklo procesne neúspešnej žalovanej právo na náhradu trov tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej napriek tomu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2008

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: